

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΤΗΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

« Οσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναίκα φάλα, κατὰ τὸ ἥμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν »
 « αἱ μὲν γὰρ γυναῖκες ἥμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. » (Ἀριστοτέλης.)

Η ΓΥΝΗ

Παρά τοῖς προγόνοις ἡμῶν.

(Συγγέγραμ. ἀριθ. 1).

Κατὰ τοὺς αἰῶνας τῆς βαρβαρότητος, ὅτε ἡ δύναμις εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἡ γυνὴ ὡς ἀσθενεστέρᾳ δὲν ἔχει ποσῶς δικαιώματα. Ὁ προορισμὸς τῆς εἶναι τοῦ εἶδους ἀπλῶς ἡ συντήρησις· αἱ ἀσχολίαι τῆς εἶναι δουλικὴ ὑπηρεσία· ἡ ἀγάπη τῆς ἀπαιτεῖται ὡς καθήκον, καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς γίνονται ἀποδεκταὶ ὡς χρέος ἄνευ εὐγνωμοσύνης. Ἡ γυνὴ ἐνὶ λόγῳ κατὰ τοὺς αἰῶνας τούτους τῆς τοσοῦτον ποτὲ διαθρυλληθείσης φυσικῆς καταστάσεως, εἶναι πύθων ἀγενῶν καὶ σκοπῶν ἰδιοτελῶν ἀπλοῦν ὄργανον, οὗ ἡ ἀρετὴ, ὡς τοῦ ἀχθοφόρου ζώου, συνίσταται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπομονήν, καὶ ὡς ἀξία εἰς τὴν σωπὴν καὶ τὴν ὑποταγήν. Κατὰ δὲ τοὺς αἰῶνας τῆς τρυφῆς καὶ χλιδῆς, ἡ σχέσις αὕτη μεταβάλλεται συνήθως εἰς τὸ ἀντιθέτον ἄκρον. Ὁ ἀνὴρ ἐναποθέτει, πρὸς τὸ φαυλόμενον, εἰς τοὺς πύθους τῆς γυναικὸς τὰ

δικαιώματα καὶ προνόμιά του, θεοποιεῖ αὐτὴν ὡς ὄν ἀνωτέρας φύσεως, εὐτυχῆ θεωρῶν ἑαυτὸν ὅσάκις αἱ προσφερόμεναι ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεότητος ταύτης θυσίαι γίνονται ἀποδεκταὶ εὐμενῶς.

Καὶ αἱ δύο αὗται ὑπερβολαὶ καὶ ἀκρότητες εἰς τὰ αὐτὰ δυστυχῆ ἀποτελέσματα φέρουσαι, εἶναι ὁμολογουμένως προφανῆ παραγνώρισις τῶν νόμων τῆς φύσεως, καὶ τῆς ὀφειλομένης σχέσεως τῶν δύο φύλων πρὸς ἀλλήλα. Τὸ ἔθνος δὲ, ὅπερ ἐν παντὶ διακρίνεται διὰ τῆς ἀπεχθείας αὐτοῦ πρὸς πᾶσαν ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔμμετρον καὶ ἀρμονικόν, εἰς τε τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πράξεις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξώκειλεν εἰς οὐδετέραν αὐτῶν, πολλῶν δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὴν προτέραν, ἥτις ὑπῆρξεν αἰείποτε τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἀγριότητος τοῦ ἀνθρώπου ἡ κυριωτάτη καὶ προχειροτάτη ἀπόδειξις.

Καὶ ὅμως μεταξὺ πολλῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι, ἥδη ἔνεκεν τῶν περὶ γυναικείου φύλου ἰδεῶν τοῦ ἐθνικισμοῦ, καταπρῶ-

νεῖτο ὡς τι ὑποδεέστερον καὶ κατώτερον ὄν. Ἐπειδὴ δὲ, λέγουσι προσέτι, ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς εἰς τὸ κακὸν ἐπιβρέπης, ἐφυλάσσετο διὰ τοῦτο κεκλεισμένη εἰς τὴν γυναικωνίτην, μακρὰν πάσης μετὰ τῶν ἀνδρῶν συγκοινωνίας καὶ συναναστροφῆς. Κατ' αὐτοὺς ἐπομένως αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες ἦσαν ἀμαθεῖς καὶ ἀπαιδευτοί· πρῶτον δὲ ὁ Χριστιανισμὸς ἴσπν ἀζῖαν ἀπονεύμας πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἠσφάλισε τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς, καὶ παρεσκεύασεν αὐτῇ τὴν ὁδὸν πρὸς ἀνωτέραν τινα ἐκπαίδευσιν καὶ χειραφεσίαν.

Ὡς ὑπῆρξαν πάντοτε καὶ πανταχοῦ γυναῖκες εὐειδεῖς καὶ δυσειδεῖς, οὕτως ὑπῆρξαν βεβαίως καὶ γυναῖκες ἀγαθαὶ καὶ κακαί. Ἐπειδὴ ὅμως περὶ τῶν ἀγαθῶν μικρὸς γίγνεται συνήθως λόγος, περὶ δὲ τῶν κακῶν πάντοτε πολὺς γίγνεται θόρυβος, διὰ τοῦτο ἐν γένει ἴσως αἱ μέλαιναὶ ψῆφοι ἐνταῦθα εἶναι περισσότεραι τῶν λευκῶν. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη ἡ ὑπόθεσις αὕτη, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, ἡ μὲν Ἑλληνικὴ ἀρχαιότης ἀδίκως κατηγορεῖται ὡς ἐθνικὴ ἐπὶ καταφρονήσει τῆς γυναικός, ὑπὲρ τὸ δέον δὲ ἴσως τὰ ὑπὲρ αὐτῆς αἰσθημάτων καὶ αἱ θυσίαι τοῦ χριστιανικοῦ νεωτέρου κόσμου ὑμνοῦνται. Οἱ Μορλάκοι εἶναι χριστιανοί, ἀλλ' ὡσάκις λαλοῦσι περὶ τῆς γυναικός των πρὸς τι ἀνώτερον πρόσωπον, προσθέτουσι πάντοτε μετὰ συγχωρήσεως. Οἱ δὲ Ἰλλυριοὶ καὶ Δαλμάται, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματός των ἤθελον βεβαίως ἐκδικήσαι τὴν ὕβριν, ὅτι δὲν εἶναι καλοὶ χριστιανοί, πωλῶσι τὰς νύμφας των πρὸς τοὺς πλειοδότας. Ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν αἱ γυναῖκες δὲν διαφέρουσι τῶν τελευταίων δούλων τῆς ἀρχαιότητος. Οἱ δὲ εὐγενεῖς κοιμώμενοι μόνον ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀφίνουσι τὴν γυναῖκα πρὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολὺ καὶ λίαν δυσαρέστως ἠθέλομεν ἀπασχολῆσαι τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἀπαριθμοῦσαι τὰς βαρβαρότητας, εἰς ἃς ἦσαν αἱ γυναῖκες ἐκτεθειμέναι καθ' ἅπασαν τὴν Χριστιανικὴν Εὐρώπην μέχρι πρὸ μικροῦ, μὴδ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἐξαιρουμένων, ἅτινα καυχῶνται ἐπὶ ἐξαιρετικῇ λατρείᾳ τοῦ γυναικείου

φύλου, ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς ἀρχαίας ἡμῶν Ἑλληνίδας.

Τὴν θέσιν τῆς γυναικός ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ μακθάνομεν πρῶτον ἐκ τοῦ Ὀμήρου.

Πανταχοῦ ὁ ποιητὴς περιγράφων πιστῶς τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἔθη τῆς ἐποχῆς του, τιμᾷ τὴν γυναῖκα διὰ τῶν ἐπιθέτων πότνια καὶ αἰδοίη. Ἄπασα ἡ Ὀδύσσεια εἶναι κυρίως ὕμνος τῆς Πηνελόπης. Ἡ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων παρίσταται ὡς τις θεότης ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, καὶ μετὰ συνέσεως ἀνωτέρας διακρίνει τὰς ἐριδας αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν. Ἡ γυνή, διότι ἴσως κατεφρονεῖτο, ἦν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τὸ ὄργανον τῆς χρηστηριαζούσης θεότητος· καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ τὸν αὐτὸν ἴσως λόγον, ἦν ἐμπειπιστευμένη ἡ συντήρησις τοῦ ἀσβέστου ἱερωτάτου πυρός ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἐστίας! Τίνι δὲ τρόπῳ συμβιβάζεται ἡ ἀπαιδευσία τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων πρὸς ὀλόκληρον σειρὰν ἐνδόξων ἐπὶ παιδείᾳ γυναικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχαίου κόσμου; πρὸς τὰς πειθαγορείους π. χ. ἐκεῖνας γυναῖκας, αἵτινες ἐνθουσιῶσαι τὰ δόγματα τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἀρχηγέτου, οὐ μόνον διὰ τῆς διδασκαλίας ἀλλὰ καὶ διὰ σοφῶν συγγραμμάτων ἀνέπτυξαν καὶ διέδωκαν; Πῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπαδευσίας ἐκείνης τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἠκμασαν αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι ποιήτριαι, ἡ Σαπφῶ π. χ. ἥτις ἐκλήθη δεκάτη μουσα, ἡ Ἐριννα ἥς ἡ ποίησις θεωρεῖται ἐφάμιλλος πρὸς τὰ ἀθάνατα τοῦ Ὀμήρου ἔπη; ἡ Ταναγραία Κόρινθα ἡ νικήτρια τοῦ Πινδάρου; ἡ Τελέσιλλα, ἦν μάλιστα χρησμὸς τοῦ θεοῦ. διέταξε νὰ ὑπηρετῇ τὰς μούσας; ἡ Βυζαντία Μοιρῶ, καὶ ἡ Πράξιλλα, ἡ ἐκ Λοκρίδος Ῥοσσίς καὶ ἡ Τεγεαῖτις Ἀνύτη, καὶ πλήθος ἄλλων πολλῶν;

Λίαν δὲ ἀληθῶς περίεργον ἐπιχείρημα τῆς καταφρονήσεως τῶν γυναικῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἡ νόμιμος δῆθεν διάταξις τοῦ κατακλείειν τὰς γυναῖκας ἐν οἴκῳ καὶ μὴ συγχωρεῖν αὐταῖς οὐδεμίαν δημοτελεῖ διασκέδασιν!

Τοιαύτη πρώτην διάταξιν οὐδαμῶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ εὐρίσκειται, ἐκτὸς ἂν ταυ-
 αὐτῆ θεωρεῖται ὁ νόμος τοῦ Σόλωνος, ὁ ἀ-
 παγορεύων εἰς τὰς Ἀθηναίας γυναῖκας νὰ ὀ-
 δοιπορῶσι τὴν νύκτα πεζαί, ἀλλὰ μόνον
 ἐφ' ἀμάξης, πρὸ τῆς ὁποίας πάντοτε νὰ ὑπάρ-
 χη φανός. Οὐδεὶς ὅμως φρονοῦμεν ἀμερόλη-
 πτος, δύναται ποτὲ νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀστυ-
 νομικὴν ταύτην σοφὴν διάταξιν ὡς νόμον, ἀπα-
 γορεύοντα ταῖς γυναῖξι τὴν ἐξοδὸν αὐτῶν ἐκ
 τοῦ οἴκου. Θαυμάζομεν δὲ τοὺς σοφοὺς τῆς
 Ἑσπερίας Εὐρώπης, τίμῃ τῷ ἡδυνήθησαν ν'
 ἀποκαλύψωσι ἕτερόν τινα νόμον, ἀπαγορεύοντα
 εἰς τὰς γυναῖκας τὸ νὰ ὑπερβαίνωσι τὸ κατώ-
 φλιον τῆς οἰκίας αὐτῶν, ἐκ τινος τεμαχίου
 τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου, ὅστις θέτει
 εἰς τὸ στόμα συζύγου τινὸς τὰς ἐξῆς δικαίας
 πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιπλήξεις. « Ὑπερ-
 βαίνεις, λέγει ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὰ
 νόμιμα ὅρια τῆς γυναικός, τὴν αὐλείαν θύραν,
 διότι ἡ θύρα τῆς αὐλῆς εἶναι διὰ τὴν ἐλευθέ-
 ραν γυναῖκα τοῦ οἴκου τὰ ὅρια. Τὸ νὰ κατα-
 διώκῃς ὅμως τινὰ, καὶ νὰ τρέχῃς κατόπιν αὐ-
 τοῦ εἰς τὸν δρόμον, ὑβρίζουσα πρὸς τούτοις
 καὶ καταρωμένη αὐτόν, τοῦτο ἀρμόζει μᾶλλον
 εἰς τὸν κύνα τοῦ οἴκου, ἢ εἰς τὴν δέσποιναν. »
 Εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν τῶν αἰδημόνων δεσποι-
 νῶν τῆς Ἑλλάδος ἀρίμεν ν' ἀποφασίσωσιν, ἂν
 εἶχε δίκαιον ἢ ἄδικον ὁ ἀνὴρ, ἐπιπλήττων
 οὕτω τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐνταῦθα τὸ
 παράπαν ἐξάγεται νόμιμόν τι κώλυμα τῶν γυ-
 ναικῶν τοῦ ἐξέρχεσθαι ἐκ τοῦ οἴκου. Ἐκ τῶν
 σφαλερῶν δὲ τούτων ὑποθέσεων ἐξήγαγον οἱ
 βλέποντες πανταχοῦ ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις
 τοὺς γυναικωνίτας τῶν βαρβάρων Ἀσιανῶν, καὶ
 τὸ περαιτέρω σφαλερὸν ἐπίσης συμπέρασμα,
 ὅτι ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας ἢ ἐπίσκεψις
 τῶν θεάτρων καὶ τῶν δημοτελῶν ἑορτῶν.

Ἐνταῦθα ὅμως συμβαίνει τι κατὰ ἀλήθειαν
 πορίσθη καὶ ἀστέιον. Οἱ μὲν σοφοὶ δηλονότι
 τοῦ III. καὶ IV. αἰῶνος χριστιανοί, οἰκτείρουσι
 τὰς ἀρχαίας Ἑλληνίδας ἐπὶ τῷ περιορισμῷ αὐ-

τῶν καὶ τῇ παντελεῖ ἐγκαθεύξει· οἱ δὲ σύγ-
 χρονοὶ τοῦ δ' αἰῶνος ἐκκλησιαστικοί, ψέγου-
 σιν αὐτὰς ὡς φοιτῶσας εἰς τὰ δράματα καὶ
 τὰ θεάτρα. Ἢ τῆς μιαιρίας ἐκφωνεῖ ὁ ἄγιος
 Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ γυναῖκες ἐκαλοῦν-
 το ἐπὶ τὴν θεάν! ἐν νυκτὶ, ἐν θεάτρῳ παννυ-
 χῆς ἦν, καὶ παρθένος ἐκάθητο μεταξύ νέων! »
 κ. τ. λ.

Τίμῃ δὲ τῷ τρόπῳ πρὸς τούτοις, οἱ τὸν ἀσιατικὸν
 ἀποκλεισμὸν τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν ὡς ἱστορι-
 κὸν γεγονὸς θεωροῦντες, συμβιβάζουσι πρὸς τὴν
 θεωρίαν αὐτῶν τῆς ἀρχαιότητος τὴν παράδοσιν,
 ὅτι ἐν τῇ παραστάσει τῶν Εὐμενίδων τοῦ Αἰσχύ-
 λου αἱ πλείσται γυναῖκες ἔπαθον ἐν τῇ θέᾳ τῶν
 τραγικωτάτων τοῦ δράματος ἐκείνου σκηνῶν ;
 Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἶναι βέβαιον ὅτι ἐθεωρεῖτο
 ἀπρεπὲς, εἰς ἐντίμους οἰκοδεσποίνας, τὸ κά-
 θησθαι ἐν θεάτρῳ ἀναμιξ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ πιθανότατα εἰς τὰς Ἀριστοφανεῖους κωμω-
 δίας ἢ παρουσία τῶν γυναικῶν δὲν ἐπηρεῖτο.
 Οὐδεὶς ὅμως λόγος ὑπάρχει ὅπως πιστεύσωμεν,
 ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων ἀπεκλεί-
 οντο καὶ τῶν Αἰσχυλείων καὶ Σοφοκλείων δρα-
 μάτων. Ἄν εἰς τὰς γυναῖκας δὲν ἐπετρέπετο ἐν
 Ἀθήναις νὰ φοιτῶσι τὰ δράματα, ὁ Πλάτων
 δὲν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ποτὲ, ὅτι « αἱ πεπαιδευ-
 μέναι τῶν γυναικῶν κατ' ἐξοχὴν εὐφραίνοντο
 εἰς τὴν τραγωδίαν. » Ἄν προσέτι ἢ εἴσοδος
 εἰς τὸ θέατρον ἀπηγορεύετο εἰς τὰς γυναῖκας,
 δὲν ἡδύνατο αὐταὶ νὰ παραπονῶνται ἐν τῇ
 γυναικοκρατίᾳ, κωμωδία τινι τοῦ Ἀλέξιδος,
 ὅτι « ὡς ξέναι θεωροῦσι καθήμεναι περὶ τὴν
 ἐσχάτην τοῦ θεάτρου κερκίδα. »

Ἐκ τούτων ἄρα σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι οὐ μᾶ-
 νον ἐφοίτων εἰς τὸ θέατρον, καὶ μάλιστα εἰς
 τὴν τραγωδίαν αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες, ἀλλ' ἐκ
 τοῦ Ἀριστοφάνους μανθάνομεν μάλιστα, ὅτι
 αἱ ἐντιμὲς οἰκοδεσποῖναι ἐκάθητο φανεραὶ εἰς
 θέσεις διακεκριμένας καὶ ὠρισμένας, ἐνῶ αἱ
 ἄλλαι γυναῖκες ἐθεῶντο ἀθέατοι.

Ἀπεδείχθη ἄρα ὡς ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ γυνὴ
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν οὐδὲ κατεκλείστο

ἐν τῷ οἴκῳ ὡς περὶ θηρίον, οὐδὲ ἀγράμματος καὶ ἀκείμενος καταλιμπάνετο ἐν αὐτῷ.

Πολὺ ὅμως ἀπέχουεν τοῦ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἀπόδειξις τῆς τιμῆς τῆς γυναικὸς παρά τινι ἔθνει εἶναι ἡ παντελὴς αὐτῆς ἀνεξαρτησία καὶ ἐλευθερία εἰς πάντα. Καθ' ἡμᾶς, ἡ ἀληθὴς Λυδία λίθος τοῦ σεβασμοῦ ἢ τῆς καταφρονήσεως τοῦ γυναικείου φύλου ἐν τινι ἔθνει, εἶναι κυρίως αἱ θεωρίαι αὐτοῦ περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας. Ἰδῶμεν ἄρα ὅποια ἦσαν αἱ θεωρίαι τῶν Ἑλλήνων περὶ αὐτῶν. (Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

Η ΘΙΣΒΗ

ἡ ἡ κόρη τῆς Βαβυλῶνος.

Ὁ Πύραμος, ὁ ἀριστος νέος, καὶ ἡ Θίσβη ἡ καλλίστη παρθένος τῆς Βαβυλῶνος, γονέων ἀμφοτέρου ἐπισημοτάτων τῆς Ἀσσυρίας, συνεδέοντο νηπιόθεν διὰ τῶν ἀθῶων δεσμῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Οἱ πατρικοὶ αὐτῶν οἴκοι ἦσαν συναφεῖς, καὶ ἡ στενὴ φιλία τῶν δύο τούτων οἰκογενειῶν πρὸς ἀλλήλας, προανήγγελλε προσεχῆ τινα ἔτι στενωτέρου σύνδεσμον αὐτῶν, ὅτε ἕκτακτοι περιστάσεις πολιτικαὶ ἐχώρισαν καὶ ἠλλοτριώσαν αὐτάς ἀπ' ἀλλήλων τοσοῦτον, ὥστε τὴν προτέραν ἀγάπην διεδέχθη κατόπιν ἀμοιβαία ἐπιβουλὴ καὶ ἄσπονδον μῖσος· ἀλλ' εἰς τὴν νεανικὴν καρδίαν, κατασταῶσαν ἤδη φλογερὰν αἰσθημάτων τρυφερωτέρων ἐστίαν, δὲν ἀντήχουν ποσῶς τ' ἄγρια ταῦτα πάθη τῶν γονέων αὐτῶν, καὶ ἡ φλόξ τῆς ψυχῆς των συνθλιβομένη νῦν ἐξωτερικῶς, ἔκαιε τοσοῦτον σφοδρότερον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας αὐτῶν.

Χαραγῆ τις ἐν τῷ κοινῷ τοίχῳ τῶν οἴκων αὐτῶν, ἀόρατος καὶ ἀνεπαίσθητος εἰς τοὺς ἀπαθεῖς ὀφθαλμοὺς τῶν συνήθων ἀνθρώπων, κατόπτη ἤδη τὸ μόνον μέσον τῆς διακοινώσεως τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς των, καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἀμοιβαίων πόθων τῆς καρδίας αὐτῶν.

Μετὰ μακρὰς δὲ τοιαύτας ἀπελπιστικὰς

συνεντεύξεις, ἀποφασίζουσιν ἡμέραν τινὰ, ἀμφοτέρου νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως ὅπως δύνωνται νὰ ἐξέλθωσι, καὶ νὰ συναντηθῶσι περὶ τὸν τάφον τοῦ Νίνου, κρυπτόμενοι ὑπὸ τοὺς κλώνας τοῦ δένδρου, τοῦ περικαλύπτοντος τὸ μνημεῖον αὐτό.

Ἰπῆρχε τῷ ὄντι ποτὲ παρὰ τὸν τάφον τοῦ Νίνου, ὑπερμεγέθης μωρέα, πλήρης τότε καρπῶν λευκωτέρων χιόνος, καὶ παρ' αὐτὴν πηγὴ ἄφθονος διαυγεστάτου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. Ὅτε ἡ νύξ ἐκάλυψε τὴν ἀπέραντον πόλιν, καὶ πανταχοῦ ἠρέμει τὸ πᾶν, ἡ Θίσβη διαφυγοῦσα τοὺς θυρωροὺς καὶ τοὺς φύλακας, ἐξέρχεται ὑπὸ πέπλου κεκαλυμμένη πυκνοῦ, φθάνει πρώτη μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸν τάφον τοῦ Νίνου, καὶ περιμένει τρέμουσα ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου ἐκεῖνου δένδρου τὴν βαθεῖαν σκιάν, τὸν δυστυχῆ ἐραστήν της.

Ἢδη δὲ λέαινα, καθημαγμένη ἐκ τῶν σαρκῶν τῶν ζώων, ἃ διέσχισε πρὸ μικροῦ, προβαίνει καὶ πλησιάζει ὅπως κορέσῃ τὴν δίψαν αὐτῆς εἰς τὰ ὕδατα τῆς παρακειμένης πηγῆς, ὑπὸ τὰς φωτεινὰς τῆς σελήνης ἀκτῖνας. Ἡ παρθένος τῆς Βαβυλῶνος μακρόθεν διακρίνει σαφῶς τὸ θηρίον· μὲ ἔντρομον βῆμα καταλείπει τὴν θέσιν της, ἀποχωρεῖ καὶ κρύπτεται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἀπόκεντρον σπήλαιον. Φεύγουσα δὲ ῥίπτει ἀκουσίως τὸν πέπλον αὐτῆς κατὰ γῆς.

Ἡ λέαινα, χορτασθεῖσα εἰς τ' ἄφθονα ὕδατα, ἐπανερχεται εἰς τὸ δάσος, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον εὐρίσκει τὸν πέπλον τῆς κόρης, καὶ διασχίζει αὐτὸν εἰς μυρία τεμάχια! Ὁ Πύραμος φθάσας εἰς τὴν ἔρημον ταύτην βραδύτερον, βλέπει ἤδη τοῦ θηρίου τὰ ἔχνη βαθείως ἐπὶ τοῦ κοινορτοῦ ἐντετυπωμένα, καὶ φρίκης ἀκούσιον αἶσθημα καταλαμβάνει αὐτόν. Πλὴν μετ' ὀλίγον οἱ πόδες αὐτοῦ περιπλέκονται ἤδη καὶ εἰς τὸν δισχισμένον πέπλον τῆς Θίσβης! Ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, παρίσταται τότε βέβαιος καὶ φοβερός ἐνώπιον τῆς ἐξημμένης αὐτοῦ φαντασίας. Ἐγὼ, ἐγὼ, κράζει τότε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐγὼ εἶμαι, Θίσβη, ὃ ἀπολέσας σε, ἐγὼ ὃ πείσας σε,

νά ἔλθῃς νύκτα εἰς τούτους τοὺς τόπους, ὅπου τὸ πᾶν ἐμπνέει τὴν φρίκην! Διασχίσατε τὸ σῶμά μου καὶ σπαράξατε τὰ ἐντόσθιά μου, λέοντες τιμωροὶ τοῦ ἐγκλήματός μου, καὶ μόνοι κάτοικοι τῶν ἐρήμων τούτων! Ἄλλ' οἱ δειλοὶ ἐπικαλοῦνται τὸν θάνατον! Εἰς τοὺς λόγους τούτους λαμβάνει ἀπὸ τῆς γῆς τὸν πέπλον τῆς Θίσιθης, καὶ φέρεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δένδρον, ὅπου ἔμελλε νὰ τὸν περιμένῃ ἡ φίλη του· βρέχει αὐτὸν διὰ τῶν δακρῶν του, καὶ μυρία εἰς αὐτὸν ἐπιθέτει φιλήματα. Σὺ τοῦλάχιστον τῆς Θίσιθης πολυτίμον λείψανον, δέξαι ἴλεον ἤδη τὸ αἷμά μου! Ταῦτα εἰπὼν βυθίζει ὁ δυστυχῆς εἰς τὸ στῆθος τὸ ξίφος του, καὶ πίπτει ὑπὸ τὸ δένδρον νεκρός. Ποτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τῆς μωρέας αἱ ρίζαι, ἔκτοτε φέρουσιν ἀντὶ λευκῶν, ὡς τὸ αἷμα ἐρουθρὸς τοὺς καρπούς των.

Ἐν τούτῳ δὲ ἡ Θίσιθῃ εἰσέτι τρέμουσα, ἐπανέρχεται εἰς τὸ συμπεφωνημένον σημεῖον, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς καρδίας ζητοῦσα τὸν φίλον της· ἀναγνωρίζει τὸν τόπον, βλέπει τὸ δένδρον, ἀλλ' ἡ μεταβολή, ἣν αὐτὸ αἰφνηδῶς ὑπέστη εἰς τοὺς καρπούς του, τὴν βυθίζει εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Ἐνῶ δὲ εἰσέτι διστάζει, βλέπει ἐνόπιόν της σῶμά τι ἔτι ἀσπαῖρον ἐπὶ τῆς γῆς. Φρικιωσά ἀποσύρεται ἀπ' αὐτοῦ κατὰ πρῶτον, ἀλλ' ἀμέσως ἀναγνωρίσασα ἐν αὐτῷ τοῦ ἔρωτός της τὸ ἀντικείμενον, θρήνων εὐθύς γοερῶν πληροὶ τὸν ἀέρα ἡ δυστυχῆς! θλίβει εἰς τὰ στήθεα της τὸ προσριλῆς τοῦ Πυράμου λείψανον· θρῆναι ἐπὶ τῆς θανατηφόρου πληγῆς του· μιγνύει μετὰ τοῦ αἵματός του τὰ δάκρῳά της· καὶ καταφιλοῦσα τὸ ψυχρὸν πρόσωπόν του, κρῖζει « Πύραμε· ἀποκρίσου με, ἡ Θίσιθῃ, ἡ ἐρωμένη, ἡ φίλη σου σὲ φωνάζει, ἄκουσε τὴν φωνήν μου, καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν σου, προσκυλωμένην ἐπὶ τῆς γῆς! » Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο τῆς Θίσιθης, ὁ Πύραμος ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὑπὸ τῆς σκιάς τοῦ θανάτου ἤδη βαρεῖς, καὶ κλείει αὐθις αὐτοῦς, ἀφοῦ ἄπαξ τὴν εἶδεν. Ἡ Θίσιθῃ ἀναγνωρίζει μετ' ὀλίγον τὸν πέπλον της

καὶ βλέπει τὴν θήκην τοῦ ξίφους κενήν. « Ὁ ἰδιός σου ἄρα βραχίον σὲ ἔτρωσε, καὶ ὁ ἔρωτός σου σ' ἐθανάτωσε δυστυχῆς! Διὰ τῆς χειρὸς μου λοιπὸν ταύτης κ' ἐγὼ θέλω τὴν πράξιν σου μιμηθῆ, καὶ εἰς τὸν ἔρωτά μου κ' ἐγὼ θέλω ἀντλήσει τὴν δύναμιν νὰ σὲ παρακολουθήσω εἰς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου τὴν αἰώνιον νύκτα. Σεῖς δὲ τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσιθης γονεῖς δυστυχεῖς, ἤδη τοῦλάχιστον εἰσακούσατε τῆς εὐχῆς ἐκείνων, οὗς ὁ πιστότατος ἔρωτός, καὶ τοῦ θανάτου ἡ ὑπερτάτη στιγμή ἐπὶ τέλους συνήνωσαν, καὶ μὴ στερήσατε αὐτοὺς κοινοῦ τινος ἀναπαύσεως τόπου. Καὶ σὺ δένδρον, οὗ οἱ κλώνες καλύπτουσιν ἤδη τοῦ δυστυχοῦς Πυράμου τὸ λείψανον, καὶ μετ' ὀλίγον θέλουσι καλύπτει καὶ τὸ ἐμὸν, φέρε πάντοτε τὸ σύμβολον τῆς καταστροφῆς μας, καὶ εἶθε οἱ μέλανες οὔτοι καρποὶ σου, ἔμβλημα πένθους ζοφερὸν αἰώνιο ὡς μάρτυρες τῆς αἱματηρᾶς ταύτης διπλῆς θυσίας! Εἶπε, καὶ πίπτει εὐθύς ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ὃ διεπέρασε τὴν καρδίαν της, ἀχνίζον ἔτι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Πυράμου!

Ἡ φύσις εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς της, καὶ οἱ γονεῖς ἐξεπλήρωσαν τὰς τελευταίας εὐχὰς της. Οἱ ὠριμάζοντες καρποὶ τῆς μωρέας μεταμορφοῦνται εἰς αἷμα βαθύ, καὶ τὰ ὅστ' αὐτῶν εἰσέτι ὁμοῦ ἀναπαύονται παρὰ τὴν σκιάν τοῦ μεγάλου Νίνου.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ.

Ἡ φυσιογνωμικὴ ἐπιστήμη, ἀντικείμενον τῆς ὁποίας εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ μορφῆς, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ προσώπου, εἶναι ἀρχαιότατη καὶ ἀναντίρρητος. Πρὸ τοῦ Λαβατέρ καὶ Ἀριετέλους τοῦ δημιουργοῦ ταύτης τῆς ἐπιστήμης ὑπῆρχεν ἡ φυσιογνωμικὴ ἐν τῇ συνειδήσει ἀπίστης τῆς ἀνθρωπότητος, ἐνστιγματικῶς πως παρεσκομένης εἰς ταύτην, ἀρεσκομένης δὲ ἐκείνην τὴν ὄψιν τοῦ ἀνθρώπου ἢ τὴν μορφήν. Εἰς ἅπαν ἐν γένει τῆς φύσεως τὸ βασιλεῖς

τὸ ὑποκείμενον εἰς τὰς ὄψεις ἡμῶν, ὑπάρχει ἀλληλεπίδρασις τις μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης ὁ σύνδεσμος δὲ ἀμφοτέρων τούτων εἶναι τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφή. Ἡ τελεία ὁμῶς καὶ πλήρης σχέσις μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπαντᾶται εἰς τὰ τελειότερα τῆς φύσεως προϊόντα, ἥτοι τὰ ἔμψυχα ὄντα ἐν γένει. Αἱ μορφαὶ καὶ τὰ σχήματα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, σαφῶς ἐκφράζουσι τῷ φυσιοδίφῃ διαφορὰς λίαν καταληπτοὺς αὐτῷ χαρακτῆρας. Τὸ σχῆμα π. χ. τῆς κεφαλῆς τοῦ λύκου, τῆς ἀλώπεκος ἢ τοῦ λέοντος, ἐκφράζει ἕκαστον ἴδιόν τινα χαρακτῆρα. Εἰς τὸν λύκον ἀποδίδεται ληστρική πανουργία· εἰς τὴν ἀλώπεκα δόλος καὶ πονηρία· εἰς τὸν λέοντα δύναμις καὶ μεγαλοψυχία. Τὰ ζῶα δὲ ταῦτα ὡς γνωστὸν ἀνέκαθεν ἦσαν καὶ τὰ σύμβολα τῶν εἰρημένων ιδιοτήτων ἢ δὲ συμβολικὴ αὕτη παράστασις δὲν εἶναι αὐθαίρετος, ἀλλ', ὡς εἴρηται ἤδη, ἀρχαιοτάτη καὶ γενικὴ, ὡς καὶ αὐτὴ ἢ πίστις εἰς τὴν ἀρχαίαν συγγένειαν τοῦ ἔσω μετὰ τοῦ ἔξω, τοῦ πνευματικοῦ μετὰ τοῦ ὕλικου καὶ τοῦ φυσικοῦ. Ἐπὶ τῆς θεωρίας δὲ ταύτης στήριζονται καὶ αἱ φυσιογνωμικαὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου παρατηρήσεις καὶ τὰ φυσιογνωμικὰ συμπεράσματα, ἐξαγόμενα κυρίως ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ μέλους ἐκείνου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπερ εἶναι τὸ κέντρον τῶν διανοητικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων, καὶ ὁ καθρέπτης πασῶν τῶν ἐνεργειῶν τῆς ψυχῆς, τῆς κεφαλῆς τουτέστι καὶ τοῦ προσώπου. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἄλλα τινὰ δευτερεύοντα, τὸ βιάδισμα π. χ. ἡ φωνή, ἡ γλῶσσα, ἡ γραφὴ κλπ. εἶναι διακριτικὰ σημεῖα τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἥθους τοῦ ἀτόμου. Πανταχοῦ ἐν τῇ φύσει ὑπάρχει ἄλυσις, ἀρμονία, αἰτία καὶ ἀποτελεσμα. Ταῦτό ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ ἐσωτε-
 ρικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τροποποιούμεθα καὶ διαπλασσομεθα κατὰ τοὺς γονεῖς, οἷτινες μᾶς γεννῶσι, κατὰ τὴν γῆν ἣτις μᾶς τρέφει, κατὰ τὸν ἥλιον ὅστις μᾶς θερμαί-

νει, κατὰ τὴν τροφὴν ἣτις ἀφομοιοῦται μετὰ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, καὶ κατὰ τὰς περιπε-
 τείας καὶ τὰς τύχας τοῦ βίου ἡμῶν. Πάντα ταῦτα τροποποιοῦσι καὶ διαφόρως διαμορφοῦσι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Πᾶσα δὲ ἐξοχὴ καὶ πᾶσα κοιλότης τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, παρα-
 τηρεῖ σαφῶς τις τῆς φύσεως παρτηρητηῆς, προσ-
 φύεται εἰς τὴν ἀτομικότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἡ ὑγρὰ ἐν τῷ λουτρῷ ἐσθλῆς προσ-
 κολλᾶται ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ἐξετάσωμεν ἄρα νῦν, ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρού-
 μεναι φυσιογνωμόνων, τὰ φυσιογνωμικὰ ἐκεῖνα σημεῖα, τὰ μάλιστα ἐμφαινόμενα τὸν σύνδε-
 σμον καὶ τὴν σχέσιν τοῦ ἔξω μετὰ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ἀρχόμενοι πρῶτον ἀπὸ τοῦ προσώ-
 που ἐν γένει, καὶ μεταβαίνουσαι διαδοχικῶς εἰς τὰ διάφορα αὐτοῦ μέρη κατ' ἴδιαν.

α.) Τὸ πρόσωπον ἐν γένει.

Τὸ πρόσωπον, ἢ ἡ ὄψις, ἐκδηλοῖ τοσοῦτον ἐκφραστικῶς τὸν ἐσωτερικὸν χαρακτῆρα ἢ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, ὥστε ἐξ αὐτοῦ ἤδη δύ-
 ναταί τις ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ συμπεράνη, ἂν ὁ ἀνθρωπος ἦναι εὐθυμος, δύσθυμος, θρασύς, ἀγχιος, εἰλικρινής, τίμιος, δόλιος, ταπεινὸς κλπ. ἐν ἐνὶ λόγῳ τίνα τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁ πατήρ τῆς ἐπιστήμης ταύτης, θεωρεῖ ὅτι τὸ πρόσω-
 πον εἶναι ἡ ἀνοικτὴ βίβλος τοῦ ἐσωτερικοῦ κεκλεισμένου ἀνθρώπου.

« Τὰ δὲ σχήματα καὶ τὰ παθήματα τὰ ἐπιφανόμενα ἐπὶ τῶν προσώπων, κατὰ τὰς ὁ-
 μοιότητας λαμβάνεται τῷ πάθει. » Ὁ δὲ ἱερώ-
 νυμος ἀποκαλεῖ δικαίως τὸ πρόσωπον τὸν κα-
 θρέπτην τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ ἐμφανίζονται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδίως τὰ ἀπόρρητα μυστήρια τῆς ψυχῆς.

Καὶ ὁ Κικέρων πολλαχοῦ ἐν ταῖς ἐπιστο-
 λαῖς αὐτοῦ ὀνομάζει τὸ πρόσωπον τὸ ἀπεικό-
 νισμα τῆς ψυχῆς, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ κά-
 τοπτρον, ἐν ᾧ ἀπροκαλύπτως αὕτη ἐμφαίνεται·
 ὡς βαθὺς δὲ φυσιογνώμων ζωγραφίζει τὴν ψυ-

γῆν καὶ τὸ ἦθος τοῦ διαβοήτου Βέρρη, Πίσωνος Ἀντωνίου καὶ ἄλλων, ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου αὐτῶν. Προβῶμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐνὸς ἐκάστου τῶν μερῶν τοῦ προσώπου.

β'.) Τὸ Μέτωπον.

Ἡ φυσιογνωμικὴ ἐξέτασις τοῦ μετώπου εἶναι σπουδαία, μᾶλλον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς φύσεως, τῆς ἰσχύος καὶ τῶν ιδιοτήτων τοῦ πνεύματος, ἢ τοῦ ἠθους καὶ τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς.

Τὸ μέτωπον εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινον τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου μέρος. Τὰ ζῶα δὲν ἔχουσι μέτωπον, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι ἡ μετωπικὴ τοῦ ἐγκεφάλου χώρα περιέχει τὰ ὄργανα τῶν ὑψηλοτέρων δυνάμεων τῆς διανοίας, τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου κλήρου. Εἰς εἶδη μόνον τινὰ πιθήκων τὸ μέτωπον ἄρχεται νὰ φαίνεται· καταφανέστερον ἤδη γίνεταί εἰς τοὺς Ὀθεντότους· ἐτι σαφέστερον ἀναφαίνεται εἰς τοὺς Αἰθίοπας καὶ τὰ λοιπὰ ὑποδεέστερα εἶδη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μέχρις οὗ ἐντελῶς εὐρύνεται καὶ ὑψοῦται ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ ἰδίῳ φυλῇ. Ὅτω ἄρα ὁ ἀνθρώπος ἐξ ἀνθρωπίζεταί, τοσούτω καὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἀναπτύσσεται. Ἄνευ τοῦ μετώπου ἡ ἀνθρωπίνη ὄψις ἤθελεν εἶσθαι ἐστερημένη τοῦ ἰδιαίοντος αὐτῇ χαρακτήρος τῆς σκέψεως καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦ ἡ μορφή καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἀνθρώπου τινός, ἂν μόνον τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἦναι πλατὺ καὶ ὑψηλόν, πάντοτε θέλει εἶσθαι τὸ πρόσωπον τοῦτο, πρόσωπον ἐμφαινὸν νοημοσύνην.

Μέτωπον εὐρὺ, ἐκτεταμένον καθ' ὅλα τὰ μέρη, καὶ σχεδὸν κάθετον, ἐμφαίνει μεγάλην νοημοσύνην, κρίσιν ἀσφαλῆ, μεγάλην δύναμιν προσοχῆς, ἢ πλοῦτον φαντασίαν· τουναντίον δὲ μέτωπον στενόν, χαμηλόν, καὶ χωροῦν πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ἀναγγέλει ἀνθρώπον ἄνευ φαντασίας, ἄνευ κρίσεως, ἀνίκανον ὑψηλῶν θεωριῶν καὶ μεγάλων πράξεων.

Αὗται εἶναι αἱ δύο γενικαὶ ἀντίθετοι μορφαὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' ἐντὸς τῶν δύο τούτων ἄκρων ὑπάρχει πλῆθος διαφορῶν. Τοῦ μεγίστου μέρους τῶν ἀνθρώπων τὸ μέτωπον εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τούτων ἄκρων, τοῦ εὐρυτάτου δηλονότι καὶ στενωτάτου μετώπου. Αἱ διαστάσεις αὐτοῦ εἶναι μέτριαι, ὡς μετρία εἶναι καὶ ἡ διάνοια τῆς πλειονοψηφίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Μέτωπον πλατὺ, κυρτὸν πρὸς τὰς δύο γωνίας, αἵτινες ἐκατέρωθεν ἀφανίζονται εἰς τὴν κόμην, παρουσιάζον οὕτω πλάτος μείζον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀγγέλει μεγάλην φαντασίαν· τὸ μέτωπον τοῦτο εἶναι τὸ μέτωπον τῶν μεγάλων ποιητῶν ἐν τε τῷ πεζῷ καὶ ἐμμέτρῳ λόγῳ, τὸ μέτωπον τῶν μεγάλων ζωγράφων καὶ τῶν ἀριστοτεχνῶν, διακρινομένων ἀπὸ τῶν συνήθων ἀνθρώπων δι' ἐξαιρετικοῦ τινος δαιμονίου, καλουμένου ἀτελῶς εὐφυΐα· τοιοῦτον εἶναι π.χ. τὸ μέτωπον τοῦ Σακσπέρου, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Βύρωνος, τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ, τοῦ Ρούβενς κλπ.

Μέτωπον ὑψηλόν, ἐξέχον κατὰ τὸ μέσον, δεικνύει ἀνθρώπον φιλομαθέστατον, ἔχοντα κρίσιν ὑγιᾶ, ἀναβαίνοντα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων εἰς τὰς αἰτίαις, καὶ ἀνυψούμενον ἐκ τῶν μερικῶν γεγονότων εἰς τὰς γενικὰς ἰδέας. Τοιοῦτον εἶναι τὸ μέτωπον τῶν σοφῶν, παραδείγματα εἰσὶν ὁ Κικέρων ὁ Κάντιος καὶ ἄλλοι. Τὸ μέτωπον δὲ τὸ στενὸν μὲν ὑπεράνω τῶν ὀφρύων, εὐρυνόμενον δὲ πρὸς τοὺς κροτάφους αὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζη τρόπον τινα πυραμίδα ἀνεστραμμένην, ἐμφαίνει λεπτότητα, πονηρίαν καὶ κυρίως δόλον· τοιοῦτον εἶναι τὸ μέτωπον τοῦ γνωστοῦ Φαυσέ, τοῦ Βιλῆλ, καὶ ἄλλων ἐπὶ πονηρίᾳ διαβοήτων.

Ἐνίοτε ἐκατέρωθεν τῆς μέσης καθέτου γραμμῆς τοῦ μετώπου, ὑπάρχουσι δύο ἐξοχαὶ ἀμέσως ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς. Τὸ τοιοῦτον μέτωπον ἐμφαίνει πνεῦμα καυστικόν, σατυρικόν καὶ ἐμπαικτικόν· τοιοῦτον εἶναι τὸ μέτωπον τῶν σατυρικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, οἷος π.χ. ὁ Ραβελαι, ὁ Βολταίρος, ὁ Ρουσσώ.

Μέτωπον ὑψηλόν μὲν καὶ σχεδὸν ὀρθὸν μέ-

χει τῆς ρίζης τῶν τριγῶν, πλὴν στενόν, δηλοῖ πάντοτε ἄνθρωπον μικρᾶς φαντασίας, εἰλικρινῆ, ἀπονήρευτον, ἀλλὰ σταθερὸν καὶ πείσμονα μάλιστα, ἱκανὸν εἰς περιστάσεις νὰ δεῖξη μεγάλην ἰσχύον χαρακτηῖρος. Τοιοῦτον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέτωπον παρατηρεῖται εἰς τοὺς μεγάλους πολεμιστάς καὶ τοὺς δικαστάς, οἳοι π.χ. ὁ Ὅπιτάλ, ὁ Λαφαγέτ, καὶ ὁ Πέτρος ὁ Α΄.

Οἱ μεγάλοι μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διακρίνονται διὰ τῆς ἐξοχῆς τῆς ὀφρύος ἐκτὸς τῶν κροτάφων.

Μέτωπον στενόν, μικρὸν καὶ χωροῦν πρὸς τὰ ὀπίσθεν, εἶναι δεῖγμα ἐλλείψεως πάσης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀρετῆς.

Αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀριζόντιοι καὶ παράλληλοι ρυτίδες, ὅταν πλησιάζωσι μᾶλλον πρὸς τὰς ὀφρεῖς, δεικνύουσι πνεῦμα προσεκτικόν, ἐμβριθές καὶ σπουδαῖον· ὅταν δὲ τουναντίον καταλαμβάνωσι τὸ ἀνώτερον τοῦ μετώπου μέρος, εἶναι σημεῖον ἀλαζονείας καὶ καταφρονήσεως.

Αἱ κάθετοι ρυτίδες, αἱ παρὰ τὴν ρίζαν ὑπάρχουσαι τῆς ῥινός, ἀναγγέλλουσιν ἄνθρωπον ἐμβριθῆ καὶ περιεσκεμμένον· πολλάκις δὲ καὶ ἄνθρωπον μνησικακὸν καὶ ἐκδικητικόν.

Ἄν δὲ αἱ ρυτίδες διασταυρῶσι καθ' ὅλας τὰς διεθίνουσαι τὸ μέτωπον, ὁ ἄνθρωπος ὅστις φέρει αὐτάς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Λαβάτερ, εἶναι τὸνλάχιστον πρωτότυπος, ἴσως δὲ καὶ παρέρρων ἢ βλαξ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1.)

Οἱ ἀρχαῖοι Περουβιανοὶ θεωροῦντες ἐν γένει τὰς τρίχας ὡς ἀσχημίαν, ἀπέσπων αὐτάς ἐκ τοῦ πώγωνος ἀνά μίαν, μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον οἱ κάτοικοι τῶν Φιλιππίνων νήσων κρεμῶσιν εἰς τὸν λαυμόν των ἀντὶ περιδεραίου μεταλλίου λαβίδι. Οἱ δὲ Οὔνοι ὅπως ἀπαλλαγθῶσιν

ἅπαξ διὰ παντὸς τοῦ κόπου τούτου, ἔκκιον ἢ καὶ ἀπέκοπτον τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τῶν τέκνων αὐτῶν, ὅπως καταστρέψωσιν αὐτάς τὰς ρίζας τοῦ πώγωνος.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ ἔθνη, τὰ ἀρεσκόμενα εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τὸν πώγωνα, εἶναι περισσότερα εἰς τὸν κόσμον.

Ἐν Βάσσα ἔτι καὶ σήμερον ὁ ζυριζόμενος στιγματίζεται καὶ τιμωρεῖται διὰ τριακοσίων ἐπισήμων ραβδισμῶν. Οἱ Ἄραβες δὲ τῆς ἐρήμου τοσοῦτον προσφέρουσι σεβασμὸν εἰς τὸν πώγωνα, ὥστε αἱ γυναῖκες καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀντὶ χαιρετισμοῦ ἀσπάζονται τὸν πώγωνα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν πατέρων αὐτῶν. Οἱ δὲ ἄνδρες συναντώμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς, ἀσπάζονται δις αὐτὸν ἀμοιβαίως ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων. Ἡ σκληροτάτη ὕβρις καὶ ἡ βαρυστάτη ποιηὴ διὰ τοὺς Ἰνδοὺς τοῦ Κουέτου, εἶναι τῆς κόμης αὐτῶν ἡ ἀποκοπή· ὅθεν καὶ εἰς τὰ μεγάλα μόνον ἐγκλήματα αὕτη λαμβάνει χώραν. Οἱ δὲ Γροελανδοὶ ὅταν θέλωσι νὰ ἐκφράσωσι μέγιστον πένθος, ἢ ἐξωτερικῶς νὰ δηλώσωσιν, ὅτι παραιτοῦνται ἐν γένει τοῦ γάμου, ἀποκόπτουσι τὴν κόμην αὐτῶν.

Τοῦ πώγωνος, θερμαίνοντος ἴσως μᾶλλον τὸ πρόσωπον, ἡ ἀποκοπή δικαιολογεῖται κατὰ τι εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, διὰ λόγους οὐχὶ κάλλους, ἀλλ' ἀπλῶς διαιτητικούς, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ καὶ συγκερασμένη Εὐρώπη, τίμη τρῶπι δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν λείαν καὶ στιλπνὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἐξυρισμένων προσώπων τῆς; Μήπως τάχα καὶ αὕτη μετὰ τῶν βαρβάρων ἀξιοῖ, ὅτι δύναται διὰ τῆς ἀκρωτηριάσεως ταύτης, νὰ βελτιώσῃ καὶ διορθώσῃ τὴν φύσιν; Εὐρέθη ὅμως ἐν Εὐρώπῃ γυνὴ σκληρῶς ἐκδικηθεῖσα τὴν παραβίαν ταύτην τῆς φύσεως. Λουδοβίκος ὁ Ζ΄ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ ἐπικαλούμενος νέος, ἀπέκοψε τὴν κόμην αὐτοῦ καὶ ἐξύρισε τὸ πρόσωπόν του. Ἡ βασίλισσα Ἐλεονώρα τοσοῦτον εὗρεν αὐτὸν διὰ τοῦτο γελοῖον, ὥστε ἐπὶ τέλους καὶ διεξέυχθη αὐτόν. Μετὰ τὴν διάζευξιν αὐ-

τῆς ἔλαβεν ἄνδρα τὸν κόμητα τοῦ Ἀνζού, ὅστις κατόπιν ἀνέβη τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας. Ἔδωκε δὲ αὐτῷ προίκα τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας Ποατοῦ καὶ Γουιέννην. Ἐνταῦθεν δὲ ἐξεβράγη ὁ πόλεμος ὁ ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας κατεργησάσας ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀφαιρέσας τὴν ζωὴν τριῶν ἑκατομμυρίων Γάλλων!

Ἐξετάζουσαι δὲ καὶ τὰς διὰ χρωμάτων ἀλλοιώσεις τῆς κόμης, τὴν αὐτὴν ποικιλίαν ἀπαντῶμεν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὰς ἰδέας τῶν διαφορῶν ἔθνων.

Οἱ ἀρχαῖοι Γαλάται ἠγάπων τὴν μεγάλην ἐρυθρὰν χαίτην, καὶ ἔδαφον ἐπομένως τὴν κόμην αὐτῶν δι' ἐρυθρὰς τινος ἀλοιφῆς. Κατὰ δὲ τὰς πανηγυρικὰς καὶ ἐπισήμους ἡμέρας ἔπασσον ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῶν χρυσοῦ λεπτότατα τρίμματα. Οἱ Γερμανοὶ μετεσχημάτιζον τὴν κόμην αὐτῶν εἰς ξανθὴν, διὰ τινος σάπωνος κατασκευασμένου ἐκ στέατος αἰγῆς καὶ τέφρας ἔλλου φηγοῦ. Ἐπασσον δὲ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κόμην διαφορῶν χρωμάτων, οἷον λευκὴν, ξανθὴν, μέλαιναν κλπ.

Αἱ γυναῖκες τῶν Μαρικανῶν νήσων λευκαίνουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των δι' ὑδάτων πικρῶν ἰδιαιτέρας συνθέσεως. Αἱ δὲ Ἑβραῖαι γυναῖκες ἐκτριβίζον τὴν κόμην αὐτῶν δι' ἄμμου χρυσοῦ.

Τοὺς παραλογισμοὺς ὅμως τούτους τοῦ καλλισθητικοῦ τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματος πολλάκις καὶ ἡ δαισιδαιμονία ἐστήριξε.

Οἱ Αἰγύπτιοι π.χ. θεωροῦντες ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατακεκαμένους τοὺς ξανθοὺς ἢ πυρροὺς, ἐφόνευσον πάντας τοὺς δυστυχεῖς ὅσοι ὑπέπιπτον εἰς τὰς τρίχας των! Οἱ λαοὶ δὲ οἱ καλλιεργοῦντες τὸν πύργον κατὰ μυρίους τρόπους κοσμοῦσι καὶ περιποιεῖσιν αὐτόν. Ὁ περιηγητὴς Λοιέρος διηγεῖται ὅτι εἶδε βασιλέα τινὰ τοῦ Ἰσινὸ ἔχοντα τὸν πύργον αὐτοῦ πεπεπλεγμένον εἰς εἴκοσι χιτῶνας βροστράχους, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκείνηντο τρεῖς ἀγγροὶ, ἧτοι λίθοι πολύτιμοι.

Λαοὶ δὲ τινες τῆς Νιγηρητίας προσκολλῶσιν εἰς τὸ γένειον κωδωνίσκους.

Ἀδύνατον δὲ ὅλως καθίσταται νὰ περιγράψῃ τις καὶ τὰς μορφὰς ἢ μᾶλλον τὰς μεταμορφώσεις, ἃς ὑπέστη καὶ ὑφίσταται εἰσέτι ἡ κόμη τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν εἰς τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τοὺς διαφοροὺς αἰῶνας. Αἱ παραδοξώταται καὶ παραλογώταται συνάμα ἀπῆλπειν ἔλαβον χώραν ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τοῦ σώματος. Αἱ γυναῖκες π.χ. ἐν Κίνα φέρουσιν ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῶν τὸν τύπον πτηνοῦ τινος καλουμένου Φογγ-Χοάγγ. Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι γάλκινον ἢ ὀρειχάλκινον, ἢ ἐπίχρυσον, κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς γυναικός. Αἱ πτέρυγες τοῦ πτηνοῦ ἀναπεπταμένα καλύπτουσι τὴν μετωπικὴν χώραν τοῦ κρανίου, ἐκτεινόμεναι μέχρι τῶν κροτάφων ἢ οὐρὰ μακρὰ καὶ ἀνοικτὴ σχηματίζει ὀπισθεν λόφον τὸ σῶμα τοῦ πτηνοῦ ὑψοῦται ὑπεράνω τοῦ μετώπου, ὁ δὲ λαιμὸς καὶ τὸ ῥάμφος αὐτοῦ καλύπτουσι κλίνοντα τῆς βίβης τὴν ῥίζαν. Ὁ λαιμὸς ὅμως οὗτος συνδέεται μετὰ τοῦ σώματος τοῦ πτηνοῦ, δι' ἀφανοῦς τινος τρέμοντος μεταλλίνου σύρματος, ὥστε δονεῖται καὶ σείεται εἰς πᾶσιν κίνησιν τῆς κεφαλῆς.

Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Μιοντζέσι ἔθνοους διεσπαρμένου πανταχοῦ ἐν τῇ ἀπεράντῳ μοναρχίᾳ τῆς Κίνας, φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν σανίδα μῆκους περίπου ἑνὸς ποδῆς, καὶ πλάτους πέντε ἢ ἕξ δακτύλων, ἣν καλύπτουσι πᾶσαν διὰ τῆς κόμης αὐτῶν, προσκεκολλημένης ἐπ' αὐτῆς δι' ἀναλελυμένου κηρίου δὲν δύνανται δὲ οὔτε νὰ κλίνωσιν, οὔτε νὰ κατακλιθῶσι πλαγίως. Πανταχοῦ δὲ ὅπου διέρχονται στενωποὺς καὶ μάλιστα εἰς τὰ δάση, ὑποχρεοῦνται νὰ στρέψωσι κατὰ πᾶν βῆμα τὴν κεφαλὴν πρὸς δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Ὅταν δὲ θέλωσι νὰ κτενίσωσι τὴν κόμην αὐτῶν, πρέπει πρῶτον διὰ τοῦ πυρὸς ν' ἀνκλύσωσι τὸ κηρίον τούτου δὲ ἐνεκεν ἅπαξ μόνον τοῦ ἔτους, ἢ τὸ πολὺ δις ὑποβάλλονται εἰς τὸν κόπον τούτον. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ.

α. Ὁ Ἀδάμας.

Τὸ ὑελῶδες τοῦτο τῆς φύσεως προϊόν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξε τὸ πολυτελέστατον καὶ λαμπρότατον κόσμημα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸ μόνον ἴσως ἀντικείμενον τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου, ὅπερ ὁ πολύτροπος συρμός δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποβάλη μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν καινοτρόπον αὐτοῦ δεσποτείαν. Πατρὶς τοῦ ἀδάμαντος ἐθεωρεῖτο μέχρι τινὸς τὸ εὐδαιμον καὶ μυθῶδες ἐκεῖνο βασιλείον τῆς Γολκόνδης ἐν τῇ Ἰνδικῇ περὶ τὰς ἀρχὰς ὅμως τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἀνεκαλύφθησαν ἀδάμαντες καὶ ἐν τῇ Βρασιλίᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει δὲ 1831 ἀνεκαλύφθη καὶ ἐν Σιβηρίᾳ ἐντὸς τῶν Οὐραλίων ὄρεων, ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν πολυτίμων λίθων.

Ἡ φύσις τοῦ ἀδάμαντος ἀπεδείχθη σήμερον ὅτι εἶναι καθαρῶτατος ἀνθράξ· ὅθεν ἀναρλεγόμενος λαμπρῶς ἐν τῷ ὀξυγόνῳ μετασχηματίζεται εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ, οὐδὲν ἀφίνων ἴχνος ὅπισθεν αὐτοῦ. Ὁ ἀδάμας εἶναι τὸ σκληρότατον σῶμα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἐν τῇ φύσει· οὐδὲν δύναται νὰ προσβάλη αὐτὸν, μόνον δὲ αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ, οὕτως εἰπεῖν, δαμάζεται καὶ λειαίνεται. Οἱ ἀρχαῖοι ἀγνοοῦντες ἴσως τὴν ιδιότητα ταύτην τῶν ἀδαμάντων, ἔφερον αὐτοὺς κατὰ τὸ φυσικὸν αὐτῶν σχῆμα. Πρῶτον δὲ τὸ ἔτος 1475 ὁ Λουδοβίκος Βερκουέμ ἐκ Βρούγης, ἀνεκάλυψε, λέγουσι, τὴν τέχνην τοῦ λειαίνειν τὸν ἀδάμαντα διὰ τοῦ ἀδάμαντος, καὶ ἔκτοτε ἔλαβεν ὁ ἀδάμας διάφορα σχήματα, ὧν τὸ ἐξοχώτερον εἶναι τὸ σχῆμα τῶν δύο ἀνεστραμμένων κῶνων, οἷον φέρει δηλαδὴ τὸ βριλλάντιον.

Ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαῖς, καὶ δὴ ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Γολκόνδης, τῇ ἀρχικῇ ταύτῃ πατρίδι αὐτοῦ, ὁ ἀδάμας εὐρίσκεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ σπλάγγνα τῶν τραχέων ὄρεων, ἅτινα διασχίζουσι τὸν τόπον τοῦτον ἀπὸ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς.

Ἡ ὕλη ἐντὸς τῆς ὁποίας κρύπτονται οἱ ἀδάμαντες εἶναι ὑποκίτρινος καὶ ὑπέρυθρος· τοσοῦτον δὲ στερεῶς εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὸν ἀδάμαντα, ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας χωρίζεται ἀπ' αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῆς τοὺς ἀδάμαντας, πρῶτον κοπανίζουσι καλῶς τὸ σκληρότατον τοῦτο χῶμα, εἶτα δὲ χύνουσι αὐτὸ ἐντὸς δεξαμενῶν ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένων. Τὰς δεξαμενάς ταύτας πληροῦσιν ἀκολουθῶς ὕδατος, καὶ δι' αὐτοῦ διαλύουσι καλῶς τὸ ἀδαμαντοφόρον χῶμα, ὅπερ μεταβάλλεται οὕτως εἰς βόρβορον, ὃν ἐκχέουσι διὰ τεχνικῶν ὀπῶν. Οἱ ἀδάμαντες ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ὡς βαρύτατον σῶμα δὲν συνεκρέουσιν, ἀλλὰ βυθίζονται εἰς τὸν πυθμένα τῆς δεξαμενῆς. Τὴν πρώτην ταύτην καθαρσιν διαδέχεται δευτέρα, καὶ τρίτη καὶ καθεξῆς, μέχρις οὗ μείνη ἐντελῶς καθαρὸν τὸ ἐν τῷ πυθμένι τῆς δεξαμενῆς ἀδιάλυτον στοιχεῖον. Τότε ὑπὸ τὴν λάμπην τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀκριβῶς ἐξετάζεται τοῦτο, καὶ ἐξάγονται οἱ ἀδάμαντες μέχρις αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων, οἵτινες σπινθηροβολοῦσιν.

Ἐν δὲ τῇ Βρασιλίᾳ καταβιβάζει τοὺς ἀδάμαντας ὁ ποταμὸς Τίγριτον Χοούχα. Πρὸς συλλογὴν δὲ τῶν ἀδαμάντων πράττουσιν ὡς ἑξῆς. Πρῶτον μὲν φράσσουσι τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ διὰ πολλῶν χιλιάδων σάκκων ἄμμου, εἶτα διασχίζουσι τὸν ποταμὸν διὰ διορύγων, ἐντὸς τῶν ὁποίων χύνεται τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. Τὰ δὲ βαθύτερα μέρη αὐτοῦ, τ' ἀποξηραίνουσι δι' ἰδιαιτέρων ἀντλιῶν. Τούτου γενομένου, ἡ ἀδαμαντοφόρος ἰλὺς, καλουμένη Κασκολχόο, ἐξορύσσεται καὶ καθαρίζεται δυνάμει τοῦ ὕδατος ἐπιπόνως δι' ἰδιαιτέρων μηχανισμῶν· ὅταν δὲ πάντα τὰ γῆινα μέρη ἀποχωρισθῶσι, τότε οἱ μαῦροι, ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν ἰδίων ἐπιστατῶν, ἐρευνῶσι λεπτομερῶς τὰ ἐναπολειφθέντα πετράδια, ἐν οἷς ὑπάρχουσι καὶ ἀδάμαντες. Ὅταν ὁ μαῦρος ἀνακαλύψῃ ἀδάμαντα, ἀνορθοῦται καὶ χειροκροτεῖ, ἀνατείνων δ' ἔπειτα τὴν χεῖρα αὐτοῦ δεῖκνύει τὸν ἀδάμαντα,

κρατῶν αὐτὸν ἐντὸς τῶν δύο δακτύλων. Ὁ ἐπιστάτης τότε λαμβάνει αὐτὸν, τὸν ρίπτει ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος, ὅπου πάντες οἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνακαλυφθέντες ἀδάμαντες ρίπτονται. Τὴν ἐσπέραν δὲ παραδίδονται εἰς τὸν ἀρχιεπιστάτην, ὅστις ζυγίζει αὐτούς, καὶ καταγράφει λεπτομερῶς εἰς ἰδίαν βίβλον.

Ἄν μαῦρός τις εὐτυχῆσῃ ν' ἀνακαλύψῃ ἀδάμαντα βάρους $17\frac{1}{2}$ καρατίων (α) στεφανοῦται καὶ πανηγυρικῶς μετὰ πομπῆς παρουσιάζεται εἰς τὸν ἀρχιεπιστάτην, ὅστις ἀμέσως ἐλευθερώνει αὐτὸν, ἀποζημιῶν τὸν κύριόν του. Λαμβάνει δ' εὐθὺς δωρεὰν νέαν ἐνδυμασίαν, καὶ ἐργάζεται τοῦ λοιποῦ ὡς ἐλεύθερος.

Πάντα δὲ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα λαμβάνονται, ὅπως ἐμποδίσωσιν, ἢ καὶ ματαιώσωσιν τὴν πονηρίαν τῶν μαύρων τοῦ γὰ κρύπτωσιν ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν τοὺς ἀνακαλυπτομένους ἀδάμαντας, ἢ καὶ νὰ καταπίνωσιν αὐτούς, ὅπερ δὲν συμβαίνει σπανίως. Οἱ συνήθεις ἀδάμαντες δὲν ὑπερβαίνουν τὸ βῆρος ἑνὸς καρατίου· ὑπάρχουσιν ὅμως κατ' ἐξαιρέσειν καὶ ἀδάμαντες, ἔχοντες πολὺ μεγαλῆτερον βῆρος. Οἱ μέγιστοι δ' ἐπὶ τῆς γῆς γνωστοὶ σήμερον ἀδάμαντες εἶναι οἱ ἐξῆς.

Ὁ ἀδάμας τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Ματάν ἐν τῇ νήσῳ Βορνέω, ἔλκων καράτια 367 ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει.

Ὁ ἀδάμας τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Μογὸλ ἐπικαλούμενος Κοσχινοῦς, οἷον ὄρος τοῦ φωτός,

(α) Ὁ σταθμὸς τῶν ἀδαμάντων εἶναι τὸ καράτιον, ἔχων βῆρος τεσσάρων κόκκων. Παράγεται ἡ λέξις κατὰ μίαν ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ Κεράτ ὀνόματος σημαίνοντος τὸ $1/24$ τοῦ δηναρίου. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ λέξις Κεράτ παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ κούμου τῆς ἐρυθρίνης, δένδρου τῆς Ἀβυσσινίας καλουμένου ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐν τῇ ἐγγχωρίῳ γλώσσῃ Κουάρα ἧτοι, ἥλιος· διότι τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ αὐτοῦ, εἶναι ἐρυθροὶ ὡς τὸ πῦρ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ξηροὶ σπόροι τοῦ δένδρου Κουάρα εἶναι ἰσοβαρεῖς, οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου, μετεχειρίσθησαν αὐτούς πρὸ αἰώνων πρὸς στάθμισιν τοῦ χρυσοῦ. Μετηνέχθησαν δὲ κατόπιν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων μετεχειρίσθησαν αὐτούς πρὸς στάθμισιν τῶν ἀδαμάντων.

ἔχων βῆρος 279 καρατίων, καὶ ἐκτιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κ. Ταβερνιέ ἀδαμαντοπώλου καὶ ἀδαμαντογνώστου εἰς 2,930,819 τάλληρα ἧτοι 17,584,914 δραχμᾶς.

Ὁ ἀδάμας τοῦ πρώην μεγάλου Δουκὸς τῆς Τοσκάνης, ἄγων καράτια 139 καὶ ἐκτιμηθεὶς εἰς 652,083 τάλληρα, ἧτοι 3,912,498 δραχ.

Ὁ ἀδάμας ὁ ἐπικαλούμενος μέγας Σανσύ, ἐκ τοῦ ὀνόματος ὑπουργοῦ τινος τοῦ Ἐρρίκου Δ' τοῦ ἀγοράσαντος αὐτὸν παρὰ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ, ἀνήκων νῦν εἰς τοὺς ἀδάμαντας τοῦ Γαλλικοῦ στέμματος, ἔλκων καράτια 106, καὶ ἔχων ἀξίαν 150,000 ταλλήρων, ἧτοι 900,000 δραχμῶν.

Ὁ ἀδάμας ὁ ἐπικαλούμενος σήμερον ἀντιβασιλεὺς (regent) καὶ Πίτρ, τὸ μὲν ὡς ἀγοραστὴς ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἀντιβασιλείως, διὰ τὸν ἀνήλικον βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ', τὸ δὲ, διότι Πίτ ἐκαλεῖτο ὁ πωλήσας αὐτὸν τῷ ἀντιβασιλεῖ Ἄγγλος, κομίσας αὐτὸν ἐκ τῶν Ἰνδιῶν. Ἄγει καράτια 136 $\frac{3}{4}$ ἔξετιμήθη δὲ περὶ τὰ 2,000,000 δραχμᾶς, καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ λαμπρότερος διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ ὕδατός του.

Ὁ ἀδάμας ὁ ἀνήκων σήμερον εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα τῆς Ῥωσσίας, ἀγοραστῆς ἐν Ὀλλανδίᾳ, ἐν ἔτει 1775 παρὰ τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης, καὶ ἀνήκων πρὶν εἰς τὸν Ναδὶρ Σάχ τῆς Ἰνδίας· ἄγει καράτια 193 καὶ ἔχει μέγεθος ὡσοῦ περιστερᾶς.

Ὁ μέγιστος ὅμως ἀπάντων τῶν ἀδαμάντων εἶναι ὁ ἐν Βρασιλίᾳ εὑρεθεὶς ἐν ἔτει 1741, ἄγων σταθμὸν 1,680 καρατίων, καὶ ἐκτιμηθεὶς εἰς 224,000,000 λίρας ἀγγλικᾶς, ἧτοι δραχμᾶς 6,572,000,000! ὑπάρχων δὲ σήμερον ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πρώην αὐτοκράτορος τῆς Βρασιλίας Δὸν Πέτρου.

β'. Οἱ Μαργαρίται.

Οἱ μαργαρίται ἐξ ἀρχαιοτάτων ἐπίσης χρόνων ὑπῆρξαν τὸ προσφιλές τοῦ γυναικείου φύλου κόσμημα. Οἱ μαργαρίται εἶναι προϊόν τῆς

θαλάσσης, γεννώμενοι ἐντὸς ἰδιαιτέρου τινος εἴδους πίννης, τῆς μαργαριτοφόρου καλουμένης, εὐρισκομένης δὲ ἀγελήδων ἐν εἴδει σὺρτζων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς θαλάσσας τῆς ἀρχαίας Ταπερβάνης, καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰαπωνίας, καὶ ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τῇ νήσῳ Βαρέρμ. Ἡ φύσις τῶν μαργαριτῶν εἶναι κυρίως μυστηριώδης, τινὲς θεωροῦν αὐτοὺς ὡς τὰ ἀγονομοποίητα ὡς τῶν πιννῶν, ἄλλοι δὲ ὡς ἀπορροίας ἢ ἀποσκληρύνσεις τῆς ὕλης, ἣν τὰ κογχύλια ταῦτα ἐκκρίνουσιν ὅπως κλείσωσι τὰς ὀπὰς, ἃς ἀνοίγουσιν ἐξωθεν εἰς τὸ ὄστρακον αὐτῶν εἰδός τι ἰδιαιτέρον σκωλήκων, ὅπως δι' αὐτῶν εἰσέλθωσι καὶ καταφάγωσιν αὐτά. Ὁρθότερον ὅμως ἴσως θεωροῦσιν ἄλλοι τοὺς μαργαρίτας, ὡς τὸν αὐτὸν χυμὸν, δι' οὗ ἐτησίως τὸ ζῶον ἀυξάνει τὸ ὄστρακῶδες αὐτοῦ κέλυφος. Ἡ ἐξαγωγή τῶν μαργαριτοφόρων τούτων ὄστράκων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, εἰς ὃν εἶναι ἐπὶ βράχων στερεῶς προσκεκολλημένα, εἶναι λίαν ἐπιπικίνδυνος καὶ ἐπιτήδειος. Οἱ πλέον ἐπιτήδειοι καὶ τολμηροὶ κολυμβηταὶ κρεμώμενοι ἀπὸ σχοινίου, καὶ κρατοῦντες εἰς τὴν μίαν χεῖρα στερεάν τινα μάχαιραν, καὶ εἰς τὴν ἄλλην μικρόν τινα κόφρινον, βυθίζονται εἰς τὴν θάλασσαν εἰς βάθος 8—14 ὀργυιῶν, καὶ ἀποσπῶσιν ἀπὸ τοῦ βράχου τὰ ὄστρακα, ἃ ἐναποθέτουσιν ἀμέσως εἰς τὸν κόφρινον· ἅμα δὲ ὁ κόφρινος πληρωθῆ, ἢ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῶν πλησιάζῃ νὰ ἐκλείψῃ, σείουσι τὸ σχοινίον καὶ ἀμέσως ἀναβιβάζονται.

Τὸ κάλλος τῶν μαργαριτῶν συνίσταται εἰς τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὸ ἀκριβῶς στρογγύλον σχῆμα, τὴν λεῖαν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν διαφανῆ λαμπρότητα αὐτῶν. Ὁ μέγιστος τῶν μαργαριτῶν εἶναι ἴσος μικρῷ λεπτοκαρῷ, πλὴν οἱ τοιοῦτοι εἶναι σπανιώτατοι· συχνότεροι εἶναι οἱ ἔχοντες τὸ μέγεθος ἐνὸς μετρίου κερασίου, πλὴν καὶ οὗτοι εἶναι λίαν πολυτίμοι.

• Ἐν τῇ Εὐρώπῃ θεωροῦνται ἀξιολογώτεροι οἱ λευκοὶ μαργαρίται, ἐνῶ οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Ἄραβες προτιμῶσι μᾶλλον τοὺς ὑποκιτρίνους. Μαργα-

ριτοφόρα ὄστρακα, παράγοντα λαμπροὺς μαργαρίτας, ἀνεκαλύφθησαν ἀπὸ καιροῦ καὶ ἐν Σαξωνίᾳ ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Ἐλστερ, καὶ ἐν Βοημία ἐντὸς τῶν ποταμῶν Βατάβα καὶ Μολδάου. Ἡ ἄγρυα δὲ αὕτη τῶν μαργαριτῶν εἶναι αὐτόθι δημόσιον νόμιμα.

Ἢδὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι οἱ μαργαρίται ἦσαν ἀντικείμενον κόσμου καὶ πολυτελείας. Αἱ Ῥωμαῖαι γυναῖκες ἠγάπων τοὺς μαργαρίτας κατ' ἐξοχὴν, κοσμοῦσαι τοὺς δακτύλους καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν διὰ δακτυλίων καὶ ἐνωτίων μαργαριταρίνων. Τὰ ἐνώτια μάλιστα, ἐξ ὧν ἐκρέμαντο πολλοὶ μαργαρίται ἔφερον ἴδιον ὄνομα, καλούμενα ἰδίως κροτάλλια, ἐκ τοῦ περιημένου καὶ Ῥωμαϊκῆς γυναιξὶ μαργαρτίου κρότου.

Τοσαύτη δὲ ἦν ἡ πολυτέλεια τῶν γυναικῶν ἐν Ῥώμῃ περὶ τοὺς πολυτίμους ἐν γένει λίθους, καὶ μάλιστα τοὺς ἀδάμαντας καὶ τοὺς μαργαρίτας, ὥστε τῶν πλουσίων γυναικῶν πάντα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ σώματος ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πολυτίμων λίθων. « Εἶδον, λέγει ὁ Πλίνιος, τὴν Λολίαν Παυλίαν, γυναῖκα τοῦ αὐτοκράτορος Καλλιγούλα, εἰς δεῖπνον ἀπλοῦν συνήθους τινος μνηστείας, κεκαλυμμένην ὑπὸ σμαράγδων καὶ μαργαριτῶν, δι' ὧν κατεποικίλλετο ἡ κεφαλή, ἡ κόμη, αἱ ταινίαι, ὁ λαμβός, τὰ ὦτα, τὰ ψέλλια καὶ εἰ δάκτυλοι αὐτῆς, ἀξίως πάντα κατ' ἐλάχιστον ὄρον τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων σεστερτίων. »

Οἱ μέγιστοι ὅμως πάντων μαργαρίται ἦσαν οἱ δύο μαργαρίται τῆς Κλεοπάτρας βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου. Περὶ τούτων δὲ διηγεῖται ὁ Πλίνιος τὰ ἐξῆς. « Καθ' ἐκάστην ὁ Ἀντώνιος ἐφιλοζενεῖτο παρὰ τῇ Κλεοπάτρᾳ διὰ πολυτελεστάτων δεῖπνων, ἅτινα ὅμως ἡ Ἕλληνὶς βασίλισσα περιεφρόνει, καίπερ διεγείροντα εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἐκπλήξιν τοῦ Ἀντωνίου. Εἰπόντος δὲ ποτε αὐτοῦ, τί ἠδύνατό τις νὰ προσθέσῃ μείζον εἰς τὴν πολυτέλειαν ταύτην, ἡ Κλεοπάτρα ἀπήντησεν, ὅτι εἰς ἐν καὶ μόνον φαγητὸν ἤθελε προσεχωρῶς δαπανήσῃ μόνη δέκα ἑκατομμύρια σεστερτίων. Καὶ πραγματικῶς τὴν ἐπομένην

ἤμεραν περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ὁ δοῦλος παρουσιάζει αὐτῇ ἐντὸς καλλίστου χρυσοῦ πινακιδίου δύο μεγίστους μαργαρίτας, καὶ ἀγγεῖον χρυσοῦν πλήρες ὄζου. Ἡ Κλεοπάτρα λαμβάνει τὸν ἓνα τούτων τῶν μαργαριτῶν ἀξίας τοῦλάχιστον δέκα ἑκατομμυρίων σεπτερτίων (ἤτοι 2,100,000 φράγκων) διαλύει αὐτὸν εἰς τὸ ὄζον, καὶ προπίνει εἰς ὑγείαν τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ δεῦτερος δὲ μαργαρίτης ἴσης τοῦ πρώτου ἀξίας, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, σχισθεὶς εἰς δύο ἴσα μέρη, ἀπετέλεσε δύο ἐνώτια τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῷ Πανθέῳ τῆς Ῥώμης! Τοιοῦτος ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀγνωστος τοῖς πολλοῖς πολυτέλεια τῶν ἀρχαίων!

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΙΜΑΤΙΣΜῷ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ.

(Συνέχεια· ἀριθ. 1.)

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς καθαριότητος τὸ ἔνδυμα πρέπει νὰ διακρίνηται καὶ διὰ τῆς κομψότητος καὶ εὐσημιουμένης. Αἱ γυναῖκες οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῶσιν, ὅτι ἡ ὑπερβάλλουσα τοῦ κάλλους ἔκθεσις καὶ ἐπιδειξις μειοῖ πολλάκις τὸ θέλητρον αὐτοῦ, καθόσον τὰ φαινόμενα ἐγείρουσι τὴν φαντασίαν ἐν γένει πολὺ ὀλιγώτερον τῶν φανταζομένων.

Δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν λόγον ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀετίωνος, περιφήμου Ἑλλήνος ζωγράφου, ἡ παριστώσα τοὺς γάμους τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς κόρης τοῦ Δαρείου, ἠγείρεν εἰς ὑπατον βαθμὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἑλλήνων, ἐκτεθεῖσα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡ εἰκὼν αὕτη παρίστη θάλαμον περικαλλῆ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε νυμφικὴ κλίνη. Ἡ Ῥωξάνη ἐκάθητο, αἰδουμένη ἰστάμενον τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐρωτες δὲ μειδιῶντες, ὁ μὲν ὀπισθεν ἐφροστώς ἀνύψου ἡρέμα τὸν πέπλον τῆς κεφαλῆς τῆς ἀποκαλύπτων ἐν μέρει τὰ κάλλη τας, ὁ δὲ μάλα δουλικῶς ἀφῆρει ἐκ τοῦ ποδὸς αὐτῆς τὸ ὑ-

πόδημα. Τοσοῦτον δὲ αὕτη ἡ εἰκὼν διὰ τὴν λεπτότητα τῆς παραστάσεώς της ἐθαυμάσθη, ὥστε εἰς ἐκ τῶν Ἑλλανοδιακῶν Προξενίδης καλούμενος, ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἔδωκε τὴν θυγάτηρα αὐτοῦ τῷ ζωγράφῳ εἰς γάμον.

Εἰς τὴν καθαριότητα καὶ τὴν κομψότητα πρέπει νὰ προστίθεται καὶ ἡ εὐπρέπεια ἢ τὸ πρέπον. Ἐκαστονφύλον, πᾶσα ἡλικία καὶ πᾶσα τάξις ἔχει φύσει τὸν ἴδιον αὐτῆς ἱματισμὸν. Ἀξιοκατάκριτος ἄρα καὶ γελοῖος εἶναι πᾶς, ὅστις ἢ ἐνδύεται δυσαναλόγως, ἢ τουναντίον ἐμφανίζεται οὐχὶ ὡς φιλόκαλος ἀλλ' ὡς καλλωπιστής, ὅταν μάλιστα ἀνὴρ ὢν δὲν ἦναι πλέον μειράκιον, γυνὴ δὲ δὲν ἦναι πλέον νεᾶνις. Ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ καλλωπισταὶ, ὢν ἡ τήβεννος ἐξ πήχεις ὀπισθεν μακρὰ ἐσάρωνε τὰς ὁδοὺς τῆς Ῥώμης· ἡ δὲ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ τοι ἐξοχος καὶ μεγάλη κατὰ τὰ ἄλλα, εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νέα καθ' ἑκάστην νὰ φέρῃ ἐνδύματα.

Μετὰ τὴν καθαριότητα κοσμιότητα καὶ εὐπρέπειαν, πρέπει νὰ λαμβάνη τις ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου ἐν ᾧ κατοικεῖ, ὅπως μὴ προσβάλλῃ τὴν φιλαυτίαν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐκδικοῦνται ἀποδίδοντες αὐτῷ προσποιητὴν ἰδιοτροπίαν.

Εἰς τὸν συμμορφούμενον πρὸς τὸ ἔθιμα τοῦ τόπου κατὰ τε τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ καὶ κατ' ἄλλα ἔτι παρόμοια ἐπίσης ἀδιάφορα πράγματα, συγχωρεῖ τὸ κοινὸν πλειοτέραν ἐλευθερίαν εἰς ἄλλα μεγαλήτερα καὶ σπουδαιότερα πράγματα, ἢ τοῦλάχιστον ἐπικρίνει αὐτὸν ὀλιγώτερον αὐστηρῶς. Καὶ πραγματικῶς, ὅστις ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς ἰδιοτρόπου ἐνδυμασίας αὐτοῦ νὰ διαθέτῃ τοὺς ἄλλους κακῶς πρὸς αὐτὸν, θέλει ἔχει τοὺς πάντας κριτὰς αὐστηροὺς καὶ πολλάκις ἀδίκους πασῶν τῶν πράξεων αὐτοῦ· οὐδὲν διάβημά του θέλει διαφεύγει τὰς ὀψεις τῶν ἐπικριτῶν του, καὶ πᾶν αὐτοῦ ἐλάττωμα πολλαπλασιῶς θέλει μεγαλύνεσθαι καὶ αὐξάνεσθαι.

Ὡς ἐνδειξις δὲ πάντοτε ἰδιαιτέρας περιποιήσεως καὶ φιλοφροσύνης, καὶ μάλιστα εἰς τὴν

πρόσωπα τῆς ἀνωτάτης περιοπῆς, θεωρεῖται ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἰδίου, καὶ ἡ παραδοχὴ τοῦ ἐνδύματος τοῦ τόπου, ἐν ᾧ διατρέβουσι. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Σκηπίων μεταβᾶς εἰς τὰς Συρακούσας ἀπέβαλε τὴν Ῥωμαϊκὴν τῆβεννον καὶ ἐνεδύθη τὴν Ἑλληνικὴν χλαμίδα. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου βασιλέως καθήμενος, ἔφερε διὰ τοῦτο τὴν στολὴν καὶ τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως τοῦ τόπου.

Τὸ ἔθιμον ὅμως ἢ καὶ ὁ συρμός δὲν πρέπει νὰ μᾶς δεσμεύῃ τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴ ἀπομακρυνώμεθα αὐτοῦ τὸ παράπαν, καὶ ὅταν ἡ ἀτομικὴ καλλονὴ ὑποφέρῃ ἐκ τούτου καθότι τὸ ἐνδυμα δὲν χρησιμεύει μόνον ὅπως προστατεύῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς δυσκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας, ἀλλὰ προώριστα ἵνα διδῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ χάριν, κάλλος, φαιδρότητα καὶ κομψότητα. Ὅθεν οὐδὲ ὁ εἰς καὶ ὁ αὐτὸς τοῦ ἐνδύεσθαι τρόπος ἀρμόζει εἰς πάντας τοὺς ἄνδρας, οὐδὲ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα εἶναι κατάλληλον εἰς πάσας τὰς γυναῖκας. Τὸ μέλαν, ἔλεγεν ὁ Ὀβίδιος, ὑψοῖ τὸ κάλλος τῆς ζανθῆς, τὸ λευκὸν ἐξευγενίζει τὴν μελαγχροίνην, ἐκείνη ἦτις θάλλει εἰς ῥοδόχρουν χιτώνιον ἐπισκιάζεται εἰς ἐσθῆτα ἀμαραντίνην.

Αὕξεται δὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποβολῆς τοῦ συρμοῦ, ὅταν οὗτος καθίσταται μάλιστα δύσκολος καὶ ὀχληρὸς. Ἐν Ῥώμῃ ἔφερόν ποτε αἱ Ῥωμαῖαι δέσποναι ἐν μόνον χρυσοῦν δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἀκολουθῶς ἕνα δακτύλιον εἰς ἕκαστον δάκτυλον, τέλος δὲ, ἕνα δακτύλιον εἰς ἕκαστην φάλαγγα ἕκαστου δακτύλου, ὅπερ καθίστησιν ἀδύνατον σχεδὸν τῆς χειρὸς τὴν χρῆσιν.

Ἦς ἔπακρον δὲ τῆς παραδόξου ταύτης πολυτελείας, ὁ συρμός εἰσήγαγεν ἐπὶ τέλους ἐν Ῥώμῃ καὶ ἰδίους δακτυλίους διὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους.

(ἔπεται συνέχει.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΩΣ
ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΙΔΕΑΣ ΤΩΝ
ΤΑΛΜΟΥΔΙΣΤΩΝ (α)

Ὁ Θεός, λέγουσιν οἱ Ῥαββῖνοι, δὲν ἤθελε κατ' ἀρχὰς νὰ πλάσῃ τὴν γυναῖκα, διότι πρόβλεπεν ὅτι αὕτη ἤθελε κατασταθῆ μετ' ὀλίγον ἢ βάσανος τοῦ ἀνδρός. Ἀλλ' ὁ Ἀδάμ, βλέπων παραλλάσσοντα ἐνώπιόν του ἀνὰ δύο ἄρρην καὶ θῆλυ πάντα τὰ ζῶα τοῦ παραδείσου, ἐζήτησε τὴν χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ λάβῃ καὶ οὗτος τὸ θῆλυ αὐτοῦ. Ὁ Θεός τὸν εἰσήκουσε· πλὴν ἔλαβε πρῶτον πάντα τὰ καταλληλότερα μέτρα ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν ἀγαθὴν.

Δὲν ἠθέλησε ἄρα νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀδάμ, φοβούμενος μήπως λάβῃ ψυχὴν καὶ πνεῦμα φιλάρεσκον. Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, φοβούμενος μήπως παῖζῃ διὰ τῶν ὀμμάτων αὐτῆς.

Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν πλάσῃ ἐκ τοῦ στόματος φοβούμενος μήπως καταστῆ λάλος.

Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν πλάσῃ ἐκ τῶν ὠτων τοῦ Ἀδάμ, φοβούμενος μήπως γενῆ περίεργος καὶ φιλήκοος.

Ὁ Θεός δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς καρδίας αὐτοῦ φοβούμενος μήπως γενῆ ζηλότυπος.

Ὁ Θεός δὲν ἠθέλησε τέλος νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τῶν ποδῶν, φοβούμενος μήπως τρέχῃ πολὺ εἰς τοὺς δρόμους.

Ἀλλ' οὐδεμία τῶν προφυλάξεων τούτων ἐπὶ τέλους ὠφέλησε τὸν Θεόν!

(α) Ταλμουδισταὶ λέγονται οἱ Ῥαββῖνοι ἐξηγηταὶ τοῦ Ταλμουδ. Τοῦτο δὲ εἶναι συλλογὴ ἐρμηνειῶν καὶ ὑπομνημάτων ἐπὶ τῶν διαφορῶν ζητημάτων τοῦ θεοσκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ τῶν Ἑβραίων νόμου. Εἶναι δὲ κυρίως συλλογὴ τῶν γελοιοδεστέρων πολλῶν σοφισμάτων καὶ μύθων, οὓς ὅμως οἱ Ἑβραῖοι σήμερον σέβονται πλείοτερον καὶ αὐτῆς τῆς παλαιᾶς διαθήκης. — Ἐστὼ δὲ τοῦ λόγου παράδειγμα ἡ ἀνωτέρω Ῥαββινικὴ εὐφροία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ὁ ἐπιμελής ἀναγνώστης.

Κύριός τις ἐν Παρισίοις, παρεκάλεσε τὸν Μαρκήσιον Δ' Ἀρζάν (Marquis d' Argen), νὰ δανείσῃ αὐτῷ πρὸς ἀνάγνωσιν τὸν πρῶτον τόμον τῶν Ἰουδαϊκῶν αὐτοῦ ἐπιστολῶν. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβεν ὁ Μαρκήσιος τὸ βιβλίον μετὰ ὑποχρεωτικωτάτης τινὸς καὶ φιλοφρονησάτης ἐπιστολῆς, περὶ τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξιολογότητος τοῦ βιβλίου ἐν ταυτῷ δὲ παρεκάλει αὐτὸν ὁ ἀποστείλας τὸν πρῶτον τόμον, ἵνα εὐαρεστηθῇ ὁ συγγραφεὺς καὶ πέμψῃ αὐτῷ τὸν δεύτερον. Ὁ Μαρκήσιος γινώσκων καλῶς τὸν ἄνθρωπον, ἔπεμψεν αὐτῷ αἰθὶς τὸν πρῶτον τόμον. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπεστράφη πάλιν πρὸς τὸν συγγραφέα τὸ βιβλίον μετὰ τῆς διαβεβαιώσεως, ὅτι ὁ δεύτερος οὗτος τόμος εἶναι κατὰ πολὺ σπουδαιότερος τοῦ πρώτου· ἐζητεῖτο δὲ θερμώτατα καὶ ὁ τρίτος τοῦ συγγράμματος τόμος. Ὁ Μαρκήσιος ἀπέστειλε καὶ πάλιν τὸν πρῶτον, καὶ ὁ ἐπιμελής ἀναγνώστης μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπέστρεψε τὸν νομιζόμενον τοῦτον τρίτον τόμον μετὰ πολλῶν εὐχαριστήσεων· οὕτω δὲ ἐξηκολούθησεν ἡ κωμωδία μέχρι τοῦ ἔκτου καὶ τελευταίου τόμου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου πάλιν ὁ Μαρκήσιος ἔπεμψεν αὐτῷ τὸν πρῶτον. Τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον τόμον ἐπέστρεψεν ὁ ἐπιμελής καὶ προσεκτικώτατος οὗτος ἀναγνώστης μετ' ἐπιστολῆς, ἐν ἣ διαβεβαίωσεν τὸν συγγραφέα, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν εἰς τοῦτον εὐηρεστήθη· καθότι εὗρεν ἐν αὐτῷ σύντομόν τινα καὶ ὠραίαν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ ὅλου συγγράμματος.

Τὰ καβούρια ἐν τῇ ἐπιστολῇ.

Χωρικός τις ἔφερε ποτε ἐντὸς καλαθίου καβούρια πρὸς τινα δικηγόρον. Κουρασθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ἀπεκοιμήθη, ἔχων παρ' αὐτῷ τὸ καλάθιον. Ὅποσον ὁμῶς ἐξεπλάγη ὅτε ἐξύπνισε! Οἱ αἰχμά-

λωτοὶ ἤνοιξαν τὸ καλάθιον καὶ ἐλευθερώθησαν. Μετὰ φόβου τότε καὶ τρόμου ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν δικηγόρον. Ἀναγνώσας αὐτὴν οὗτος δις καὶ τρίς, εἶπε πρὸς τὸν χωρικόν. Φίλε, ἐδῶ μέσα εἰς τὸ γράμμα ὑπάρχουσι καβούρια! Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπε τότε ὁ χωρικός ἀναπνεύσας, δόξα σοι ὁ Θεός ὅτι ὑπάρχουσιν αὐτοῦ μέσα, διότι ἀπὸ τὸ καλάθι μου ἔφυγαν ὅλα ἐνῶ ἐκοιμώμην.

Ὁ Πίθηκος ἐν Σουηδία.

Γερμανός τις ἔφερε ποτε εἰς τὴν Σουηδίαν πίθηκον, καὶ τὸν ἐδείκνυε ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ. Σουηδὸς δὲ τις χωρικός ἠρώτησέ τινα τί πράγμα ἦτον ἐκεῖνο· οὗτος τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι πίθηκος ἐρχόμενος ἐκ τῆς Γερμανίας. Τί δὲν κατασκευάζει ὁ Γερμανός διὰ χρήματα! ἀνέκραξεν ὁ χωρικός κινήσας τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ θάνατος κατ' ἐκλογὴν.

Κακοῦργος τις καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως ἐν εἴδει χάριτος τὸ δικαίωμα, νὰ ἐκλέξῃ ὁ ἴδιος τὸ εἶδος τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἐκλέγω, εἶπε λοιπὸν εἶπε τὸν ἐξ ἀσθενείας τοῦ γήρατος θάνατον.

Ἡ ἀκατάλληλος πρότασις.

Φίλος τις εἶπε πρὸς ἄλλον ποτέ· ἔχε φίλε μου τὴν καλοσύνην νὰ μοὶ δανείσῃς χιλίας δραχμάς· ὁ φίλος τῷ ἀπάντησεν· ἂν ἦσο, φίλε μου, εἰς τὴν αἴτησίν σου εἰλικρινῆς ἤθελον σοὶ τὰς δανείσει· τώρα ὁμῶς μοὶ εἶναι ἀδύνατον· διότι ἀμφιβάλλω εἰς τὴν εἰλικρινείάν σου. Καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ τὰς ζητήσω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἀμέσως θέλω σοὶ τὸ ἐξηγήσει. Ἄν ἦσο εἰλικρινῆς ἔπρεπε νὰ μὲ εἴπῃς. Ἐχε τὴν ἀνοησίαν, φίλε μου, νὰ μὲ δανείσῃς χιλίας δραχμάς.

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ.

- 4 Σχέδιον διὰ μικρὸν τραπεζομάνδυλον ἢ πετσέταν χρησιμεύουσαν ἐπὶ τοῦ δίσκου ἐνὸς σεφίτσίου τείου. Τὰ χωρίσματα τοῦ σχεδίου τούτου γίνονται διὰ γαϊτανίου, τὰ κυκλίδια τὰ ἐν τῷ σώματι τοῦ ζώου, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, τὰ κοσμήματα τοῦ τεϊοδοχείου καὶ αἱ κύρβαι (φλυτζάνια) κεντῶνται διὰ ῥωσσικῆς βελονιάς καὶ δι' ἀμμοβελονιάς.
- 2 Μανδύλιον κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ καὶ φεστονίου (οἱ σπῆροι τῶν τριανταφύλ. κομβοβάκια)
- 3 Μανδύλιον μὲ T. G. κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ γαϊτανίου, ἐσκιασμένον δι' ἀμμοβελονιάς καὶ φεστονίου.
- 4 Κόσμημα διὰ μανδύλια, λαιμοδέτας κλπ.
- 5 J. R. Στοιχεῖα κεντῶμενα δι' ἀναβατοῦ γαϊτανίου καὶ ἀμμοβελονιάς ἐν τῷ μέσῳ.
- 6 A. M. κεντῶμενα διὰ τρυπητοῦ καὶ ἀναβατοῦ.
- 7 Ὄνοματόσημον κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ γαϊτανίου καὶ ἀμμοβελονιάς ἐν τῷ μέσῳ.
- 8 καὶ 9 Μικρὰ κοσμήματα κεντῶμενα διὰ φεστονίου καὶ ῥωσσικῆς βελονιάς.
- 10 Γῦρος διὰ μεσοφόριον κεντῶμενος διὰ φεστονίου καὶ γαϊτανίου· εἰς δὲ τὸ κέντρον τῶν κυκλιδίων ἢ ὑποβάπτεται τούλιον, ἢ κεντᾶται βελονιά ὁμοία τουλίου.
- 11 Γωνία μανδυλίου κεντωμένη δι' ἀναβατοῦ γαϊτανίου, τρυπητοῦ γαϊτανίου καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 12 E. J. κεντῶμενον διὰ τρυπητοῦ γαϊτανίου καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 13 Κόσμημα διὰ λαιμοδέτην κεντῶμενον διὰ τρυπητοῦ καὶ ῥωσσικοῦ κεντήματος.
- 14 Τραχηλιά κεντωμένη διὰ ῥωσσικοῦ κεντήματος μὲ λευκὴν κλωστὴν καὶ μαύρην μέταξαν.
- 15 Χεῖρὶς (μανικέτι) κεντωμένη δι' ἀναβατοῦ καὶ ῥωσσικοῦ κεντήματος.
- 16 Σύμπλεγμα I. T. R. κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ καὶ γαϊτανίου.
- 17 καὶ 18 Γωνία διὰ μανδύλια κεντῶμενα δι' ἀναβατοῦ.
- 19, 20 καὶ 21 Κομβότροπαι περικέντητοι.
- 22, 23 καὶ 24 Τρία διὰ μέσου κεντῶμενα διὰ ῥωσσικοῦ κεντήματος.
- 25 Κόσμημα διὰ μέσου κεντῶμενον διὰ λεπτοτάτου κορδονίου.
- 26 Διὰ μέσου κεντῶμενον διὰ στιγμαίου ἀναβατοῦ.
- 27 Ὄνοματόσημον μὲ L. B. κεντῶμενον διὰ τρυπητοῦ, γαϊτανίου καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 28 Τραχηλιά κεντωμένη δι' ἀναβατοῦ καὶ ῥωσσικοῦ κεντήματος.
- 29 A. F. Σύμπλεγμα κεντῶμενον διὰ τρυπητοῦ καὶ γαϊτανίου.
- 30 Κόσμημα δι' ἐνδυμασίαν μικροῦ παιδός. Τούτου τὰ μὲν κενὰ σχεδιάσματα γίνονται διὰ συρητίου, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ ῥωσσικοῦ κεντήματος καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀμμοβελονιάς.
- 31 Κόσμημα διὰ μανδύλια, λαιμοδέτας κλπ.
- 32 M. Z. κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ καὶ γαϊτανίου.
- 33 Κόσμημα ἀναβατὸν διὰ μανδύλια.
- 34 Ἰουλία κεντῶμενον δι' ἀναβατοῦ καὶ γαϊτανίου.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

Μποῦστος φορέματος (corsage).

- 1 ἐμπρόσθιον } — . — . — .
- 2 μικρὸν πλάγιον } — . — . — .
- 3 ἥμισυ τῆς ῥάχιος
- 4 Χεῖρὶς — X — X — X — X —
- 5 κόσμημα διὰ τὸ ἐμπρόσθιον } _____
- 6 κόσμημα διὰ τὴν ἐπωμίδα } _____

Κορτὸν ἐπαγωγόριον ἐκ τσόχας.

- 7 ἐμπρόσθιον *uuuuuuuuuu*
- 8 ἥμισυ τῆς ῥάχιος X . X . X . X . X .
- 9 Θυλάκιον
- 10 ἥμισυ τοῦ περιλαιμίου } _____
- 11 ἄνω μέρος τῆς χειρίδος } _____
- 12 κάτω μέρος τῆς χειρίδος X X X X X X X

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ β'. τούτου φυλλαδίου παρακαλοῦνται αἱ κυρίαὶ συνδρομήτριαι, αἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι νὰ προπληρώσωσι τὴν ἐξάμηνον, αἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν ἑτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν.

Αἱ συνδρομαὶ θεωροῦνται ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος. Αἱ δ' ἐγγραφόμεναι συνδρομήτριαι μετὰ τὸν Ἰανουάριον, θέλουσι λαμβάνει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς Βιβλιοπώλαις.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι προπληρόνονται καθ' ἑξαμηνίαν, ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ κατ' ἔτος.

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.	δραχ.	12
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	»	13
Ἐν Τουρκίᾳ.	»	15
Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις	»	18
Ἐν Ἰταλίᾳ	»	18
Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς χώραις ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.		

Οὐδεμία δὲ συνδρομὴ πληρόνεται ἄνευ ἐν τύπου ἀποδείξεώς μου ὑπογεγραμμένης ἰδιοχείρως.

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΒΥΝΔΕΚΤΟΥ ΦΥΛΟΥ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

.....
" Όσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φαῦλα,
" κατὰ τὸ ἡμῖν οὐκ εὐδαιμονοῦσιν· αἱ μὲν γὰρ
" γυναῖκες ἡμῖν μέρος τῶν ἐλευθέρων. "
(Αριστοτέλης.)
.....

Φύλ. Β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς παλαιῶν ἠρώτων (Συνέχεια). — 2. Ἡ Θίσβη ἢ ἡ κόρη τῆς Βαβυλῶνος. — 3. Φυσιολογικοὶ κρινοί. — 4. Περὶ τῆς ιδέας τοῦ κάλλους εἰς τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς (Συνέχεια). — 5. Περὶ ἀδαμάντων καὶ μαργαριτῶν. — 6. Περὶ τῆς ἐν τῷ ἱματισμῷ καθαριότητος, κομψότητος καὶ καινοτομίας (Συνέχεια). — 7. Περὶ τῆς δημιουργίας τῆς γυναικὸς κατὰ τὰς ιδέας τῶν Ταλμουδιστῶν. — 8. Ἀνέκδοτα. — 9. Ἐξηγήσεις τῶν ἐν τῷ παραρτήματι κεντημάτων καὶ ἰχθυῶν.

Δ Ο Υ Π Η Σ Τ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΔΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΩΤΙΣΤΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.